

Arrest

nr. 326 406 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Shali, maar u verbleef ook een tijdlang in Dagestan. U bent gehuwd met Z. A. (...) (CGVS ref. (...)). Jullie hebben samen vier kinderen, twee dochters (Mi. (...) °1996 en M. (...) °1997) en twee zonen (M'. (...) °2002, CGVS ref. (...) en M". (...) °2004, CGVS ref. (...)).

Op 24 juli 2013 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U baseerde uw verzoek om dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot. Hij kende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Jullie keerden vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. Op 27 februari 2014 werd door het CGVS een beslissing afstand van asielaanvraag genomen.

Van 2014 tot 2019 verbleef u in Shali samen met uw echtgenoot en uw zonen. In juli 2019 kreeg uw echtgenoot opnieuw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. U werd zelf ook mishandeld en u moest

onderduiken in Dagestan. Op 29 september 2019 vertrok uw echtgenoot samen met uw twee zonen vanuit Dagestan naar Moskou, en van daaruit naar Brest en vervolgens Polen. U bleef in Dagestan omdat u gezondheidsproblemen had en niet in staat was te reizen. Uw echtgenoot kwam in België aan op 3 februari 2020 en diende op 5 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake het tweede verzoek van uw echtgenoot. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 04 januari 2022 (arrest nr. 266262). Hij tekende geen cassatieberoep aan.

Op 20 april 2022 diende uw echtgenoot zijn derde verzoek om internationale bescherming in. Ondertussen was uw gezondheidstoestand verbeterd en op 26 mei 2022 verliet u Dagestan. U reisde via Brest naar Polen. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Poolse autoriteiten, maar aangezien u uw echtgenoot en zonen wilde vervoegen, reisde u door naar België. Op 14 juli 2022 kwam u aan in België en op 18 juli 2022 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de DVZ. U beroept zich in het kader van uw tweede verzoek op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot.

Uw zonen Z. M'. (...) en Z. M". (...) hebben hun eerste verzoek in eigen naam als meerderjarige ingediend op respectievelijk 20 januari 2022 en 20 april 2022. Zij vrezen naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden.

Ter staving van uw derde verzoek leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: uw origineel binnenlands en internationaal paspoort, het origineel internationaal paspoort van uw echtgenoot, een origineel militair boekje, een originele badge van de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog, een originele oproeping om zich aan te melden bij het militair commissariaat, attesten met betrekking tot psychische problemen van 12 januari 2022 en 2 oktober 2024 van u en uw echtgenoot en een fiche met de medicatie die uw echtgenoot werd voorgeschreven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest neer van uw psycholoog van 2 oktober 2024 waarin wordt gesteld dat u aan een psychotrauma lijdt met verschillende symptomen zoals nachtmerries, herbelevingen en concentratieproblemen. Uit het attest blijkt evenwel niet dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Er wordt niet verduidelijkt op welke wijze uw psychische klachten eventueel een invloed zouden kunnen hebben op uw deelname aan een persoonlijk onderhoud. U bevestigde bovendien in staat te zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (CGVS, pg 2). Er werd u ook aangegeven dat het gehoor op een rustig tempo zou worden gehouden, dat u uw tijd mocht nemen om te antwoorden en dat u steeds om een pauze mocht vragen. Het onderhoud kende verder een normaal verloop waarbij u in staat was de vragen te begrijpen en uw asielmotieven uiteen te zetten (CGVS, pg 4, 5 en 7). De aangehaalde nood was niet van die aard dat het standaard procedureverloop in het gedrang kwam en dat er zich steunmaatregelen opdroegen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek steunt op de motieven die door uw echtgenoot werden aangehaald in het kader van zijn tweede verzoek alsook op de motieven die uw echtgenoot aanhaalt bij zijn huidige verzoek (CGVS, pg 4 en 5, verklaring volgend verzoek, nr. 17). U haalde voorts geen andere afzonderlijke persoonlijke motieven aan die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde (CGVS, pg 5). Aangezien in het kader van het verzoek om bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

(")Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit psychologische en neurologische verslagen was immers gebleken dat u lijdt aan een depressie.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw gezondheidstoestand, werd u gewezen op de mogelijkheid om pauze te nemen en werd u alle ruimte gegeven om op uw eigen tempo te vertellen (zie beslissing CGVS van 29 april 2021).

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Uit de psychische verslagen die u op heden neerlegt blijkt dat de psychische problemen die u momenteel ervaart gelijkaardig zijn aan de problemen die u eerder al kende. Ook nu werd u

bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw psychische gezondheid. U gaf aan dat u soms moeite hebt om u te concentreren. U werd erop gewezen dat het gehoor op een rustig tempo zou worden afgenomen, dat u uw tijd mocht nemen om te antwoorden en dat vragen waar nodig zouden worden herhaald (CGVS, pg 3). U verklaarde expliciet dat u in staat was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en u voorzag zelf geen bijzondere problemen (CGVS, pg 3). U werd er ook op gewezen dat u steeds zelf om een pauze mocht vragen (CGVS, pg 3). U maakte geen gebruik van deze mogelijkheid, maar de protection officer heeft wel in de loop van het persoonlijk onderhoud gevraagd of het nog ging voor u, waarop u aangaf dat u hoofdpijn had en er eerder dan normaal een ruime pauze werd ingelast (CGVS, pg 9). Na de pauze gaf u aan dat u zich terug beter voelde en kon het gehoor zonder problemen worden voortgezet (CGVS, pg 9). Waar nodig werden doorheen het onderhoud vragen herhaald of geherformuleerd. U bevestigde bij het afsluiten van het onderhoud dat u alle vragen had begrepen en dat u alle redenen kon geven voor uw derde verzoek (CGVS, pg 13).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest opnieuw problemen te zullen krijgen met uw autoriteiten omwille van dezelfde redenen als voorheen. Daarnaast vreest u dat u naar de oorlog in Oekraïne zult worden gestuurd. U kreeg een convocatie om u aan te bieden als officier-reservist. Aangezien u niet bent ingegaan op de convocatie vreest u vervolgd te zullen worden als landverrader.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw tweede verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er kon geen geloof worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw intentie om een brief te schrijven over corruptie inzake de middelen bedoeld voor invalide veteranen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek en staat de beoordeling ervan vast.

U reikte in het kader van uw derde verzoek geen elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op deze beoordeling. U blijft vasthouden aan dezelfde vrees en u beperkt zich tot de blote bewering dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw zult worden gefolterd (CGVS, pg 7, DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 17). Dit wijzigt uiteraard niets aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid zodat de voorgaande beoordeling onverminderd blijft gelden.

Wat betreft het nieuwe asielmotief dat u inroept, namelijk dat u naar Oekraïne zult worden gestuurd en dat u als landverrader zult worden beschouwd, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten op diverse manieren personen mobiliseren/inlijven om hen in te zetten bij het gewapend conflict in Oekraïne. Uit deze informatie kan echter niet worden opgemaakt dat het risico op dergelijke mobilisatie/inlijving dermate groot is dat aan elke persoon afkomstig uit Tsjetsjenië a priori internationale bescherming zou moeten worden verleend. Dit risico op inlijving dient individueel te worden beoordeeld. U blijft er dan ook toe gehouden uw vrees in concreto aan te tonen. U bent er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat u effectief het risico loopt naar Oekraïne te worden gestuurd.

Uw verklaringen over uw mobilisatie/inlijving kunnen namelijk niet als geloofwaardig worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen:

Uw algehele geloofwaardigheid is al aangetast doordat u blijft vasthouden aan verklaringen die reeds bedrieglijk werden bevonden (zie: supra). Uit uw asielparcours is gebleken dat u er niet voor terugdeinst om pogingen te ondernemen om de asielinstanties te misleiden. Uw gebrekkige algehele geloofwaardigheid plaatst reeds een voorbehoud bij de geloofwaardigheid van de nieuwe motieven die u inroept.

Daarnaast werden ook volgende op zichzelf staande vaststellingen gedaan:

U en uw echtgenote legden flagrant tegenstrijdige verklaringen af over de oproepingsbrief die u beweert te hebben ontvangen kort na het uitbreken van het conflict in Oekraïne. U verklaarde dat u de convocatie in maart 2022 hebt ontvangen in Tsjetsjenië en dat uw schoonmoeder die enkele weken later aan u heeft bezorgd. Uw schoonmoeder lichtte uw vrouw in en uw vrouw lichtte op haar beurt u in dat er een convocatie voor u was toegekomen (CGVS, pg 11). U vermoedt, maar bent niet zeker, dat uw echtgenote wellicht nog op dezelfde dag dat zij het nieuws vernam met u erover sprak (CGVS, pg 12). Uw echtgenote contacteerde u via het internet om u dit te melden en zij bevond zich op dat moment in Dagestan (CGVS, pg 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat haar moeder haar pas inlichtte toen zij al in België was (CGVS echtgenote, pg 6). Zij vernam het nieuws over de convocatie telefonisch van haar moeder en van zodra ze de telefoon had

neergelegd, vertelde ze het in persoon aan u, want u bevond zich in dezelfde ruimte van jullie verblijfplaats in Luik (CGVS echtgenote, pg 6). Deze verschillende versies vallen in het geheel niet met elkaar te rijmen en doen drastisch afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas rond de convocatie. Aangezien het ontvangen van de convocatie een kernelement vormt van uw nieuw asielmotief, mag van u en uw echtgenote verwacht worden dat jullie consistente verklaringen afleggen over het moment dat jullie elkaar inlichtten hierover.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat uw echtgenote pas sinds juli 2022 terug in België verblijft, terwijl u in juni 2022 bij het afnemen van uw verklaring volgend verzoek al melding maakte van een convocatie en hier een kopie van neerlegde (DVZ, verklaring volgend verzoek, 17 juni 2022, nr. 17, 19). De versie van de feiten die uw echtgenote aanvoert waarbij u pas na haar aankomst in België zou hebben vernomen dat er sprake was van een convocatie, strookt dus helemaal niet met uw verklaringen bij de DVZ.

Voorts waren uw verklaringen over de gebeurtenissen na de ontvangst van de convocatie uitermate vaag. U verklaarde dat de burens lieten weten dat er personen langskwamen om naar u en uw zonen te informeren, dit zou ergens in maart 2022 zijn gebeurd (CGVS, pg 6 en 10). De burens zegden dat jullie er niet meer woonden en meer gebeurde er niet (CGVS, pg 10). Hoeveel personen langskwamen, met wie van uw burens ze spraken, en tot welke instantie die personen behoorden, kon u niet concreet maken (CGVS, pg 10). Of er daarna nog iets gebeurde wist u niet zeker (CGVS, pg 11).

Bovendien bleek uw echtgenote niet op de hoogte te zijn van deze gebeurtenis. Zij had geen enkel idee dat er nog iets zou gebeurd zijn nadat de convocatie was afgeleverd (CGVS echtgenote, pg 6 en 7). Haar uitleg voor haar onwetendheid op dit punt was dat u dit misschien niet vertelde (CGVS echtgenote, pg 7), maar dit kan niet overtuigen aangezien u verklaarde dat uw echtgenote volledig op de hoogte is en het ook haar moeder was die de informatie overbracht (CGVS, pg 8 en 10). Uw relaas berust daarenboven op slechts 2 concrete gebeurtenissen, namelijk het bezorgen van een convocatie en het komen informeren door de autoriteiten - meer gebeurde er niet zodat er redelijkerwijs mag worden verwacht dat uw echtgenote van deze twee elementen op de hoogte zou zijn.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw statuut als oorlogsinvalide. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt u verklaard dat u invalide bent (CGVS, gehoorverslag eerste VIB, pg 16). U zou namelijk hersenschade hebben opgelopen tijdens de oorlog in Afghanistan in de periode 1984-1986 (CGVS, gehoorverslag eerste VIB, pg 16). U lichtte ook toe dat u wel over enkele attesten beschikte die bevestigden dat u ziektes had en dat er bevestigd werd dat u oorlogsinvalide bent wegens lichamelijke verwonding (CGVS, gehoorverslag eerste VIB, pg 17). Hiermee geconfronteerd, reageerde u verbaasd en ontkende u uw voorgaande verklaringen (CGVS, pg 10). U stelde dat u niet invalide bent en dat u over officiële documenten zou moeten beschikken indien u invalide zou zijn (CGVS, pg 10). U ontkende dus ook het bestaan van de documenten waarvan eerder wel sprake was. Dit is niet ernstig gelet op uw expliciete verklaringen hieromtrent bij uw eerste verzoek. Uw echtgenote gaf bovendien aan dat u wel invalide bent (CGVS echtgenote, pg 7). De vaststelling dat u uw profiel als oorlogsinvalide nu tracht te verbergen doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u naar Oekraïne zult worden gestuurd. Aangezien u aangaf dat u werd opgeroepen omdat u officier-reservist bent en dit volgens de normale wettelijke gang van zaken (CGVS, pg 8), mag van u verwacht worden dat u een duidelijk zicht biedt op de mate waarin u al dan niet geschikt zou zijn om als reservist te worden gemobiliseerd. Gelet op uw voorgaande verklaringen dat u oorlogsinvalide bent en dit ook in documenten werd bevestigd lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u als reservist zou worden gemobiliseerd.

De convocatie zelf roept ook ernstige vragen op qua inhoud en vorm. Zo vermeldt het document dat u zich binnen de 24 uur moet aanbieden. Het document is echter niet gedateerd en werd niet tegen ontvangstbewijs afgeleverd (CGVS, pg 5, 13). Het is bijgevolg compleet onduidelijk hoe de autoriteiten zouden kunnen vaststellen of u al dan niet binnen de vereiste tijdspanne van 24 uur gevolg gaf aan de oproeping. Hierop gewezen beweerde u dat er geen exacte tijdstip wordt gegeven voor officier-reservisten en dat je gewoon verplicht bent om je aan te melden, wat geenszins kan verklaren hoe de autoriteiten dan zouden kunnen bepalen of u de termijn respecteerde of niet (CGVS, pg 13). Verder vermeldt het document niet dat het om een oproeping gaat in het kader van een mobilisatie en kan er dus niet worden uit opgemaakt met welk doel u zich zou moeten aanbieden wat opmerkelijk is. Daarnaast valt op dat er heel wat gedeeltes blanco zijn gelaten en dat de invulstrookjes sterk verouderd lijken omdat er nog als jaartal '200...' is voorgedrukt. Uit de beschikbare objectieve informatie over corruptie bij het afleveren van documenten blijkt bovendien dat in de Noordelijke Kaukasus elk document kan worden verkregen tegen betaling (zie: COI Focus, Russische Federatie, Corruptie bij documenten in de Noordelijke Kaukasus). Gelet op deze bevindingen en op hogervermelde vaststellingen kan er niet worden aangenomen dat het hier om een authentieke convocatie zou gaan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u effectief werd opgeroepen door de Tsjetsjeense autoriteiten als reservist om deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne in het kader van mobilisatie/inlijving. Hierdoor kan er evenmin worden aangenomen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst zou worden vervolgd wegens landverraad en/of u andere vormen van vervolging zoals foltering of zelfs moord zou dienen te vrezen omdat u geen gevolg gaf aan een oproeping in het kader van mobilisatie/inlijving. Daarnaast brengt u geen concrete geloofwaardige elementen aan die zouden kunnen wijzen op een risico in uw hoofd op een gedwongen

inlijving/irreguliere mobilisatie door de Tsjetsjeense autoriteiten in geval van terugkeer. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf

) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Wat betreft de verzoeken die door uw meerderjarige zonen werden ingediend, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis wordt onderzocht en op eigen merites wordt beoordeeld. Het loutere gegeven dat aan uw zoon Z. M". (...) de vluchtelingenstatus wordt toegekend, betekent niet automatisch dat in uw hoofdte ook een nood aan internationale bescherming moet

worden aangenomen. Er moet worden aangestipt dat de vrees om naar Oekraïne te worden gestuurd die wordt ingeroepen door uw zonen, verschilt van de vrees die u aanhaalt, aangezien uw zonen wel de dienstplichtige leeftijd hebben en u niet. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u zelf een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van de individuele asielmotieven van uw zonen. U reikte geen (geloofwaardige) elementen aan in die zin.

De door u neergelegde documenten namelijk uw origineel internationaal paspoort, het origineel internationaal en binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw origineel militair boekje, uw originele badge van de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog, een originele oproeping om u aan te melden bij het militair commissariaat, attesten met betrekking tot uw psychische problemen van 12 januari 2022 en 2 oktober 2024 en een fiche met de medicatie die u werd voorgeschreven en het attest van de psycholoog van uw echtgenote, wijzen niets aan bovenstaande vaststellingen.

Uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenote staven jullie identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staat. Uw origineel militair boekje uit 1989 staat uw verleden als officier bij het Sovjetleger, hetgeen evenmin wordt betwist. De badge van uw organisatie voor invalide veteranen hebt u al neergelegd bij uw tweede verzoek en staat louter uw engagement bij deze organisatie. De oproeping om u aan te bieden bij het militair commissariaat werd hierboven al besproken.

De attesten met betrekking tot uw psychische problemen en deze van uw echtgenote staven jullie mentale gezondheidsproblemen. Uit het attest van 12 januari 2022 blijkt dat u werd opgenomen van 15 tot 21 december 2021 wegens een psychotische toestand, depressie en posttraumatische stress. Met uw medische situatie in die periode werd al rekening gehouden bij de beoordeling van uw tweede verzoek. Hierbij wordt aldus verwezen naar de motivering van de beslissing van het CGVS inzake uw tweede verzoek en de vaststellingen van de RvV in haar arrest van 4 januari 2022 (zie arrest nr. 261 526, pg 12 en 13). Het attest van 2 oktober 2024 stelt dat u slachtoffer bent van vervolgingen en foltering in uw land van herkomst. Uw psycholoog neemt hier het vluchtrelaas over dat u bij uw tweede verzoek hebt uiteengezet, haalt aan dat uw symptomen compatibel zijn met uw relaas en het gevolg zijn van trauma's die u meemaakte in uw land van herkomst. Het attest vermeldt verder de psychische klachten die u actueel ervaart zoals slaapproblemen, concentratieproblemen en herbelevingen van traumatische ervaringen. Ook hier moet worden verwezen naar de voorgaande beoordeling omtrent uw psychische problematiek en moet herhaald worden dat dergelijke verslag van de psycholoog geen uitsluitel kan geven over de oorzaak van uw psychische klachten, aangezien de psycholoog zich hierbij op uw gezegden steunt (RvV, arrest nr. 261526, pg 12 en 13). De medicatiefiche uit 2023 bevat louter een opsomming van medicatie zonder toelichting over de eventuele impact van dergelijke medicatie op uw vermogen om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Aangezien u zelf bevestigde dat u in staat was om deel te nemen en u de vragen had begrepen en uw motieven hebt kunnen uiteenzetten, kan er geenszins worden besloten dat u omwille van het nemen van bepaalde medicatie niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure internationale bescherming. De psychische verslagen en medicatiefiche zijn dus niet van die aard dat ze bovenstaande beoordeling zouden kunnen ombuigen of de gedane vaststellingen zouden kunnen ontkrachten. Dezelfde motivering geldt voor het psychisch attest in hoofde van uw echtgenote van 2 oktober 2024. Ook dit attest is niet van die aard dat het bovenstaande beoordeling zou kunnen ombuigen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.(“)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, A. Z., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 330 010. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 29 november 2024. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift hetzelfde stuk 3 als dat toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 326 405 van 9 mei 2025 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. Z. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1966 in Shali. In 1996 trouwde u met I. E. (...) (CGVS ref. (...)). Jullie hebben samen vier kinderen, twee dochters (Mi. (...) °1996 en M. (...) °1997) en twee zonen (M'. (...) °2002, CGVS ref. (...) en M". (...) °2004, CGVS ref. (...)).

U diende in het Sovjet leger in de Afghaanse oorlog in jaren '80. Daarna werkte u als agent in Shali, tot de Tsjetsjeense burgeroorlog. In 2010 werd u de voorzitter van het district Shali van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog”. In 2013 organiseerde u een bijeenkomst om een proces verbaal op te stellen met uw eisen voor meer rechten en hulp voor uw organisatie. U wilde deze brief naar Moskou sturen. Echter kwam diezelfde nacht nog de politie bij u thuis langs en werd u geslagen en bedreigd. De volgende dag vertrok u. U reisde illegaal naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 juli 2013. Echter kreeg u tijdens uw verblijf in België bericht van uw zus dat de Tsjetsjeense autoriteiten uw broer hadden ontvoerd en hem dreigden te vermoorden indien u niet zou terugkeren naar Tsjetsjenië. U besloot vrijwillig terug te keren naar uw land van herkomst in maart 2014.

Uw verzoek werd op 27 februari 2014 afgesloten met een beslissing ‘afstand van asielaanvraag’ door het CGVS.

Bij uw terugkeer kreeg u meteen opnieuw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. U werd twee weken vastgehouden en gefolterd. Op 15 juli 2019 vond een bijeenkomst plaats van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog”. U verklaarde zich er akkoord een brief te schrijven om een situatie van corruptie aan te klagen. De volgende dag, op 16 juli 2019, vielen politieagenten 's ochtends vroeg opnieuw uw huis binnen. U werd mishandeld, net als uw vrouw en zonen. Daarna nam men u en uw zonen mee naar het politiekantoor van Shali. Uw zonen werden 's avonds weer vrijgelaten. Via omkoping van een rechercheur kon u zelf ook vrijkomen op 24 juli 2019. U ging naar uw vrouw en zonen die ondertussen in Dagestan ondergedoken leefden. Op 29 september 2019 vertrok u samen met uw twee zonen vanuit Dagestan naar Moskou, en van daaruit naar Brest en vervolgens Polen. Uw echtgenote bleef in Dagestan. U kwam in België aan op 3 februari 2020. Op 5 februari 2020 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingezaken (DVZ).

Op 29 april 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 januari 2022 (arrest nr. 266262). U tekende geen cassatieberoep aan.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 20 april 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw gefolterd te worden. Daarnaast vreest u naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden. U bent namelijk officier-reservist en u kreeg rond maart 2022 een oproeping volgens dewelke u zich binnen de 24 uur moest aanbieden. U hebt geen gevolg gegeven aan deze oproeping en u kunt hierdoor als landverrader worden vervolgd. U zou hierbij gefolterd of zelfs gedood kunnen worden. Enige tijd na het bezorgen van de convocatie kwamen vertegenwoordigers van de autoriteiten langs op uw adres in Shali en vroegen uw burens waar u en uw zonen verbleven.

Uw echtgenote verliet op 26 mei 2022 haar verblijfplaats in Dagestan en reisde via Brest naar Polen. Zij diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Poolse autoriteiten, maar aangezien zij u en jullie zonen wilde vervoegen, reisde ze door naar België. Op 14 juli 2022 kwam zij aan in België en op 18 juli 2022 werd haar tweede verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de DVZ.

Uw zonen Z. M'. (...) en Z. M". (...) hebben hun eerste verzoek in eigen naam als meerderjarige ingediend op respectievelijk 20 januari 2022 en 20 april 2022. Zij vrezen naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden.

Ter staving van uw derde verzoek leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: uw origineel internationaal paspoort, het origineel binnenlands en internationaal paspoort van uw echtgenote, uw origineel militair boekje, uw originele badge van de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog, een originele oproeping om u aan te melden bij het militair commissariaat, attesten met betrekking tot uw psychische problemen van 12 januari 2022 en 2 oktober 2024 en een fiche met de medicatie die u werd voorgeschreven en een attest van 2 oktober 2014 met betrekking tot de psychische problemen van uw echtgenote.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit psychologische en neurologische verslagen was immers gebleken dat u lijdt aan een depressie.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw gezondheidstoestand, werd u gewezen op de mogelijkheid om pauze te nemen en werd u alle ruimte gegeven om op uw eigen tempo te vertellen (zie beslissing CGVS van 29 april 2021).

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Uit de psychische verslagen die u op heden neerlegt blijkt dat de psychische problemen die u momenteel ervaart gelijkaardig zijn aan de problemen die u eerder al kende. Ook nu werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw psychische gezondheid. U gaf aan dat u soms moeite hebt om u te concentreren. U werd erop gewezen dat het gehoor op een rustig tempo zou worden afgenomen, dat u uw tijd mocht nemen om te antwoorden en dat vragen waar nodig zouden worden herhaald (CGVS, pg 3). U verklaarde expliciet dat u in staat was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en u voorzag zelf geen bijzondere problemen (CGVS, pg 3). U werd er ook op gewezen dat u steeds zelf om een pauze mocht vragen (CGVS, pg 3). U maakte geen gebruik van deze mogelijkheid, maar de protection officer heeft wel in de loop van het persoonlijk onderhoud gevraagd of het nog ging voor u, waarop u aangaf dat u hoofdpijn had en er eerder dan normaal een ruime pauze werd ingelast (CGVS, pg 9). Na de pauze gaf u aan dat u zich terug beter voelde en kon het gehoor zonder problemen worden voortgezet (CGVS, pg 9). Waar nodig werden doorheen het onderhoud vragen herhaald of geherformuleerd. U bevestigde bij het afsluiten van het onderhoud dat u alle vragen had begrepen en dat u alle redenen kon geven voor uw derde verzoek (CGVS, pg 13).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest opnieuw problemen te zullen krijgen met uw autoriteiten omwille van dezelfde redenen als voorheen. Daarnaast vreest u dat u naar de oorlog in Oekraïne zult worden gestuurd. U kreeg een convocatie om u aan te bieden als officier-reservist. Aangezien u niet bent ingegaan op de convocatie vreest u vervolg te zullen worden als landverrader.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw tweede verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er kon geen geloof worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw intentie om een brief te schrijven over corruptie inzake de middelen bedoeld voor invalide veteranen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek en staat de beoordeling ervan vast.

U reikte in het kader van uw derde verzoek geen elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op deze beoordeling. U blijft vasthouden aan dezelfde vrees en u beperkt zich tot de blote bewering dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw zult worden gefolterd (CGVS, pg 7, DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 17). Dit wijzigt uiteraard niets aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid zodat de voorgaande beoordeling onverminderd blijft gelden.

Wat betreft het nieuwe asielmotief dat u inroept, namelijk dat u naar Oekraïne zult worden gestuurd en dat u als landverrader zult worden beschouwd, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten op diverse manieren personen mobiliseren/inlijven om hen in te zetten bij het gewapend conflict in Oekraïne. Uit deze informatie kan echter niet worden opgemaakt dat het risico op dergelijke mobilisatie/inlijving dermate groot is dat aan elke persoon afkomstig uit Tsjetsjenië a priori internationale bescherming zou moeten worden verleend. Dit risico op inlijving dient individueel te worden beoordeeld. U blijft er dan ook toe gehouden uw vrees in concreto aan te tonen. U bent er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat u effectief het risico loopt naar Oekraïne te worden gestuurd.

Uw verklaringen over uw mobilisatie/inlijving kunnen namelijk niet als geloofwaardig worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen:

Uw algehele geloofwaardigheid is al aangetast doordat u blijft vasthouden aan verklaringen die reeds bedrieglijk werden bevonden (zie: supra). Uit uw asielparcours is gebleken dat u er niet voor terugdeinst om pogingen te ondernemen om de asielinstanties te misleiden. Uw gebrekkige algehele geloofwaardigheid plaatst reeds een voorbehoud bij de geloofwaardigheid van de nieuwe motieven die u inroept.

Daarnaast werden ook volgende op zichzelf staande vaststellingen gedaan:

U en uw echtgenote legden flagrant tegenstrijdige verklaringen af over de oproepingsbrief die u beweert te hebben ontvangen kort na het uitbreken van het conflict in Oekraïne. U verklaarde dat u de convocatie in maart 2022 hebt ontvangen in Tsjetsjenië en dat uw schoonmoeder die enkele weken later aan u heeft bezorgd. Uw schoonmoeder lichtte uw vrouw in en uw vrouw lichtte op haar beurt u in dat er een convocatie voor u was toegekomen (CGVS, pg 11). U vermoedt, maar bent niet zeker, dat uw echtgenote wellicht nog op

dezelfde dag dat zij het nieuws vernam met u erover sprak (CGVS, pg 12). Uw echtgenote contacteerde u via het internet om u dit te melden en zij bevond zich op dat moment in Dagestan (CGVS, pg 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat haar moeder haar pas inlichtte toen zij al in België was (CGVS echtgenote, pg 6). Zij vernam het nieuws over de convocaties telefonisch van haar moeder en van zodra ze de telefoon had neergelegd, vertelde ze het in persoon aan u, want u bevond zich in dezelfde ruimte van jullie verblijfplaats in Luik (CGVS echtgenote, pg 6). Deze verschillende versies vallen in het geheel niet met elkaar te rijmen en doen drastisch afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas rond de convocaties. Aangezien het ontvangen van de convocaties een kernelement vormt van uw nieuw asielmotief, mag van u en uw echtgenote verwacht worden dat jullie consistente verklaringen afleggen over het moment dat jullie elkaar inlichtten hierover.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat uw echtgenote pas sinds juli 2022 terug in België verblijft, terwijl u in juni 2022 bij het afnemen van uw verklaring volgend verzoek al melding maakte van een convocaties en hier een kopie van neerlegde (DVZ, verklaring volgend verzoek, 17 juni 2022, nr. 17, 19). De versie van de feiten die uw echtgenote aanvoert waarbij u pas na haar aankomst in België zou hebben vernomen dat er sprake was van een convocaties, strookt dus helemaal niet met uw verklaringen bij de DVZ. Voorts waren uw verklaringen over de gebeurtenissen na de ontvangst van de convocaties uitermate vaag. U verklaarde dat de burens lieten weten dat er personen langskwamen om naar u en uw zonen te informeren, dit zou ergens in maart 2022 zijn gebeurd (CGVS, pg 6 en 10). De burens zegden dat jullie er niet meer woonden en meer gebeurde er niet (CGVS, pg 10). Hoeveel personen langskwamen, met wie van uw burens ze spraken, en tot welke instantie die personen behoorden, kon u niet concreet maken (CGVS, pg 10). Of er daarna nog iets gebeurde wist u niet zeker (CGVS, pg 11).

Bovendien bleek uw echtgenote niet op de hoogte te zijn van deze gebeurtenis. Zij had geen enkel idee dat er nog iets zou gebeurd zijn nadat de convocaties was afgeleverd (CGVS echtgenote, pg 6 en 7). Haar uitleg voor haar onwetendheid op dit punt was dat u dit misschien niet vertelde (CGVS echtgenote, pg 7), maar dit kan niet overtuigen aangezien u verklaarde dat uw echtgenote volledig op de hoogte is en het ook haar moeder was die de informatie overbracht (CGVS, pg 8 en 10). Uw relaas berust daarenboven op slechts 2 concrete gebeurtenissen, namelijk het bezorgen van een convocaties en het komen informeren door de autoriteiten - meer gebeurde er niet zodat er redelijkerwijs mag worden verwacht dat uw echtgenote van deze twee elementen op de hoogte zou zijn.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw statuut als oorlogsinvalides. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt u verklaard dat u invalide bent (CGVS, gehoorverslag eerste VIB, pg 16). U zou namelijk hersenschade hebben opgelopen tijdens de oorlog in Afghanistan in de periode 1984-1986 (CGVS, gehoorverslag eerste VIB, pg 16). U lichtte ook toe dat u wel over enkele attesten beschikte die bevestigden dat u ziektes had en dat er bevestigd werd dat u oorlogsinvalides bent wegens lichamelijke verwonding (CGVS, gehoorverslag eerste VIB, pg 17). Hiermee geconfronteerd, reageerde u verbaasd en ontkende u uw voorgaande verklaringen (CGVS, pg 10). U stelde dat u niet invalide bent en dat u over officiële documenten zou moeten beschikken indien u invalide zou zijn (CGVS, pg 10). U ontkende dus ook het bestaan van de documenten waarvan eerder wel sprake was. Dit is niet ernstig gelet op uw expliciete verklaringen hieromtrent bij uw eerste verzoek. Uw echtgenote gaf bovendien aan dat u wel invalide bent (CGVS echtgenote, pg 7). De vaststelling dat u uw profiel als oorlogsinvalides nu tracht te verbergen doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u naar Oekraïne zult worden gestuurd. Aangezien u aangaf dat u werd opgeroepen omdat u officier-reservist bent en dit volgens de normale wettelijke gang van zaken (CGVS, pg 8), mag van u verwacht worden dat u een duidelijk zicht biedt op de mate waarin u al dan niet geschikt zou zijn om als reservist te worden gemobiliseerd. Gelet op uw voorgaande verklaringen dat u oorlogsinvalides bent en dit ook in documenten werd bevestigd lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u als reservist zou worden gemobiliseerd.

De convocaties zelf roept ook ernstige vragen op qua inhoud en vorm. Zo vermeldt het document dat u zich binnen de 24 uur moet aanbieden. Het document is echter niet gedateerd en werd niet tegen ontvangstbewijs afgeleverd (CGVS, pg 5, 13). Het is bijgevolg compleet onduidelijk hoe de autoriteiten zouden kunnen vaststellen of u al dan niet binnen de vereiste tijdspanne van 24 uur gevolg gaf aan de oproeping. Hierop gewezen beweerde u dat er geen exacte tijdstip wordt gegeven voor officier-reservisten en dat je gewoon verplicht bent om je aan te melden, wat geenszins kan verklaren hoe de autoriteiten dan zouden kunnen bepalen of u de termijn respecteerde of niet (CGVS, pg 13). Verder vermeldt het document niet dat het om een oproeping gaat in het kader van een mobilisatie en kan er dus niet worden uit opgemaakt met welk doel u zich zou moeten aanbieden wat opmerkelijk is. Daarnaast valt op dat er heel wat gedeeltes blanco zijn gelaten en dat de invulstrookjes sterk verouderd lijken omdat er nog als jaartal '200...' is voorgedrukt. Uit de beschikbare objectieve informatie over corruptie bij het afleveren van documenten blijkt bovendien dat in de Noordelijke Kaukasus elk document kan worden verkregen tegen betaling (zie: COI Focus, Russische Federatie, Corruptie bij documenten in de Noordelijke Kaukasus). Gelet op deze bevindingen en op hogervermelde vaststellingen kan er niet worden aangenomen dat het hier om een authentieke convocaties zou gaan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielsrelaas. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u effectief werd opgeroepen door de Tsjetsjeense autoriteiten als reservist om deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne in het kader van mobilisatie/inlijving. Hierdoor kan er

evenmin worden aangenomen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst zou worden vervolgd wegens landverraad en/of u andere vormen van vervolging zoals foltering of zelfs moord zou dienen te vrezen omdat u geen gevolg gaf aan een oproeping in het kader van mobilisatie/inlijving. Daarnaast brengt u geen concrete geloofwaardige elementen aan die zouden kunnen wijzen op een risico in uw hoofde op een gedwongen inlijving/irreguliere mobilisatie door de Tsjetsjeense autoriteiten in geval van terugkeer. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf)

blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Wat betreft de verzoeken die door uw meerderjarige zonen werden ingediend, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis wordt onderzocht en op eigen merites wordt beoordeeld. Het loutere gegeven dat aan uw zoon Z. M". (...) de vluchtelingenstatus wordt toegekend, betekent niet automatisch dat in uw hoofde ook een nood aan internationale bescherming moet worden aangenomen. Er moet worden aangestipt dat de vrees om naar Oekraïne te worden gestuurd die wordt ingeroepen door uw zonen, verschilt van de vrees die u aanhaalt, aangezien uw zonen wel de dienstplichtige leeftijd hebben en u niet. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u zelf een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van de individuele asielmotieven van uw zonen. U reikte geen (geloofwaardige) elementen aan in die zin.

De door u neergelegde documenten namelijk uw origineel internationaal paspoort, het origineel internationaal en binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw origineel militair boekje, uw originele badge van de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog, een originele oproeping om u aan te melden bij het militair commissariaat, attesten met betrekking tot uw psychische problemen van 12 januari 2022 en 2 oktober 2024 en een fiche met de medicatie die u werd voorgeschreven en het attest van de psycholoog van uw echtgenote, wijzen niets aan bovenstaande vaststellingen.

Uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenote staven jullie identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staat. Uw origineel militair boekje uit 1989 staft uw verleden als officier bij het Sovjetleger, hetgeen evenmin wordt betwist. De badge van uw organisatie voor invalide veteranen hebt u al neergelegd bij uw tweede verzoek en staft louter uw engagement bij deze organisatie. De oproeping om u aan te bieden bij het militair commissariaat werd hierboven al besproken.

De attesten met betrekking tot uw psychische problemen en deze van uw echtgenote staven jullie mentale gezondheidsproblemen. Uit het attest van 12 januari 2022 blijkt dat u werd opgenomen van 15 tot 21 december 2021 wegens een psychotische toestand, depressie en posttraumatische stress. Met uw medische situatie in die periode werd al rekening gehouden bij de beoordeling van uw tweede verzoek. Hierbij wordt aldus verwezen naar de motivering van de beslissing van het CGVS inzake uw tweede verzoek en de vaststellingen van de RvV in haar arrest van 4 januari 2022 (zie arrest nr. 261 526, pg 12 en 13). Het attest van 2 oktober 2024 stelt dat u slachtoffer bent van vervolgingen en folteringen in uw land van herkomst. Uw psycholoog neemt hier het vluchtrelaas over dat u bij uw tweede verzoek hebt uiteengezet, haalt aan dat uw symptomen compatibel zijn met uw relaas en het gevolg zijn van trauma's die u meemaakte in uw land van herkomst. Het attest vermeldt verder de psychische klachten die u actueel ervaart zoals slaapproblemen, concentratieproblemen en herbelevingen van traumatische ervaringen. Ook hier moet worden verwezen naar de voorgaande beoordeling omtrent uw psychische problematiek en moet herhaald worden dat dergelijke verslag van de psycholoog geen uitsluitsel kan geven over de oorzaak van uw psychische klachten, aangezien de psycholoog zich hierbij op uw gezegden steunt (RvV, arrest nr. 261526, pg 12 en 13). De medicatiefiche uit 2023 bevat louter een opsomming van medicatie zonder toelichting over de eventuele impact van dergelijke medicatie op uw vermogen om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Aangezien u zelf bevestigde dat u in staat was om deel te nemen en u de vragen had begrepen en uw motieven hebt kunnen uiteenzetten, kan er geenszins worden besloten dat u omwille van het nemen van bepaalde medicatie niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure internationale bescherming. De psychische verslagen en medicatiefiche zijn dus niet van die aard dat ze bovenstaande beoordeling zouden kunnen ombuigen of de gedane vaststellingen zouden kunnen ontkrachten. Dezelfde motivering geldt voor het psychisch attest in hoofde van uw echtgenote van 2 oktober 2024. Ook dit attest is niet van die aard dat het bovenstaande beoordeling zou kunnen ombuigen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op "art. 1 en volgende" van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent zij dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, omwille van haar psychische problemen, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst er voorts op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar Rusland vreest verzoekende partij opnieuw gefolterd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten. Daarnaast vreest zij naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden (notities CGVS, p. 7).

2.2.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt en dit omdat:

(A) in de mate zij haar huidig verzoek steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar tweede verzoek heeft uiteengezet, zij in het kader van haar derde verzoek geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerdere beoordeling in het kader van haar tweede verzoek dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten; en,

(B) wat betreft haar vrees om naar de oorlog in Oekraïne te zullen worden gestuurd, (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten op diverse manieren personen mobiliseren/inlijven om hen in te zetten bij het gewapend conflict in Oekraïne, doch niet dat het risico op dergelijke mobilisatie/inlijving dermate groot is dat aan elke persoon afkomstig uit Tsjetsjenië a priori internationale bescherming zou moeten worden verleend, (ii) het risico op inlijving dan ook individueel dient te worden beoordeeld waarbij verzoekende partij haar vrees in concreto dient aan te tonen, en (iii) verzoekende partij hierin evenwel niet slaagt nu (a) haar algehele geloofwaardigheid is aangetast doordat zij blijft vasthouden aan verklaringen die reeds bedrieglijk werden bevonden, (b) zij en haar echtgenote flagrant tegenstrijdige verklaringen afleggen over de oproepingsbrief die zij beweert te hebben ontvangen kort na het uitbreken van het conflict in

Oekraïne, (c) haar verklaringen over de gebeurtenissen na de ontvangst van de convocaties uitermate vaag zijn, (d) haar echtgenote niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat ergens in maart 2022 personen bij hun woning in Tsjetsjenië zouden zijn langs geweest om zich naar hen te informeren, (e) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar statuut als oorlogsinvalide, en (f) de convocaties zelf ook ernstige vragen oproepen qua inhoud en vorm.

Door verzoekende partij worden geen concrete argumenten aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van haar vrees om naar de oorlog in Oekraïne te worden gestuurd en de bemerking dat “het feit dat de dagvaarding geen bijzondere reden vermeldt, (...) geen overweging op(lever) die aanleiding geeft tot twijfel over de risico’s voor de verzoeker van een melding bij de autoriteiten”. Hiermee doet zij evenwel geenszins in concreto afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane pertinente bevindingen op grond waarvan verwerende partij terecht besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij zou zijn opgeroepen in het kader van de oorlog in Oekraïne. In het bijzonder ontkracht zij op geen enkele wijze in concreto de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in haar verklaringen inzake de door haar beweerde oproeping noch slaagt zij erin een ander licht te werpen op de terecht vaststelling door verwerende partij dat aan de door haar neergelegde convocaties geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gezien de vormelijke en inhoudelijke gebreken van dit stuk alsook het gegeven dat de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook uiterst beperkt is nu uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus elk document kan worden verkregen tegen betaling. De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook in zijn besluit dat verzoekende partij geenszins in concreto aantoont dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie/Tsjetsjenië gemobiliseerd/ingelijfd zal worden in het kader van de oorlog in Oekraïne.

2.2.6. Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op het feit dat de zoon van verzoekende partij werd erkend als vluchteling en gesteld wordt dat verzoekende partij hierdoor een risico loopt bij terugkeer naar de Russische Federatie/Tsjetsjenië, duidt de Raad erop dat verwerende partij hieromtrent in de bestreden beslissing reeds terecht het volgende opmerkt: “Wat betreft de verzoeken die door uw meerderjarige zonen werden ingediend, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis wordt onderzocht en op eigen merites wordt beoordeeld. Het loutere gegeven dat aan uw zoon Z. M”. (...) de vluchtelingenstatus wordt toegekend, betekent niet automatisch dat in uw hoofde ook een nood aan internationale bescherming moet worden aangenomen. Er moet worden aangestipt dat de vrees om naar Oekraïne te worden gestuurd die wordt ingeroepen door uw zonen, verschilt van de vrees die u aanhaalt, aangezien uw zonen wel de dienstplichtige leeftijd hebben en u niet. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u zelf een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van de individuele asielmotieven van uw zonen. U reikte geen (geloofwaardige) elementen aan in die zin.” Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.7. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op de risico’s voor Tsjetsjeense terugkeerders. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij desbetreffend een OSAR-rapport d.d. 13 mei 2016 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat uit dit door haar bijgebrachte rapport, dat overigens dateert van 2016, niet kan worden afgeleid dat elke Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar de Russische Federatie/Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematische een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar deze informatie van algemene aard om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij evenwel manifest in gebreke blijft.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De

Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf

) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2,

c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT